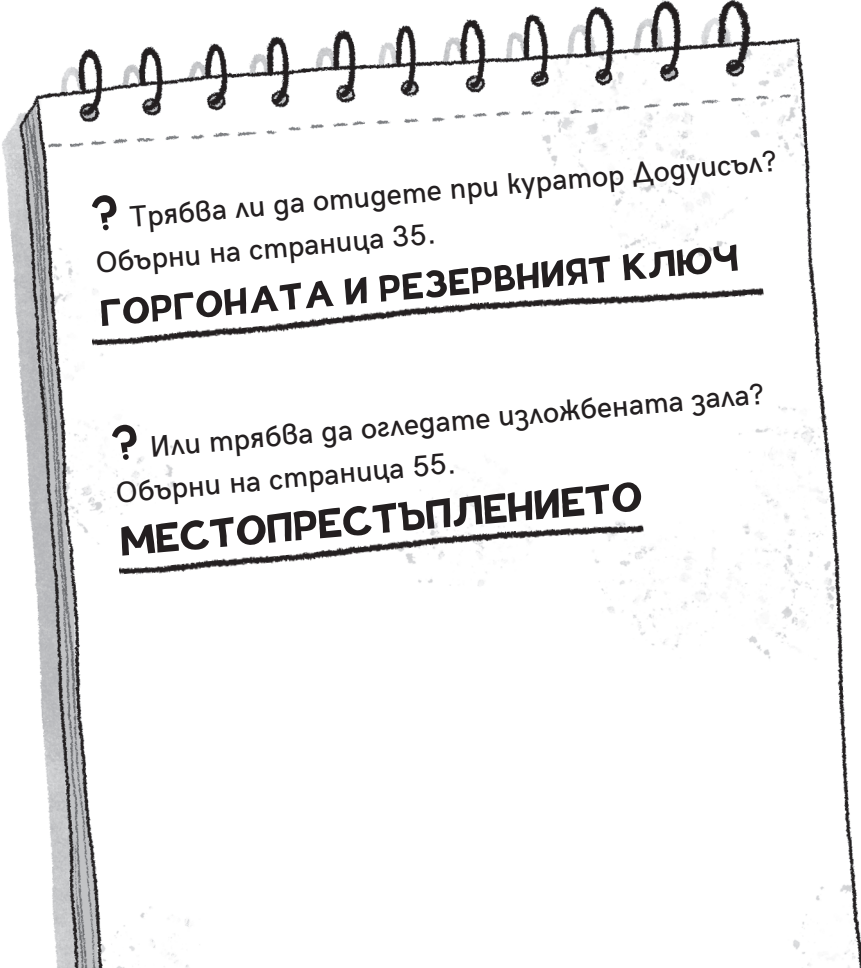

– Този човек е с мен – казва той. – А като гледам как сте заседнали там, предполагам, че не можете да направите много, за да ни попречите да влезем.

Той приближава вратата и я отваря с рамо. Въпреки протестите, които се носят отгоре, ти го следваш вътре.

– Така – казва Клаус. – Дали да не се качим горе и да потърсим куратор Додуисъл? Или пък да останем тук и да разгледаме местопрестъплението?

? Трябва ли да отидете при куратор Додуисъл?
Обърни на страница 35.

ГОРГОНАТА И РЕЗЕРВНИЯТ КЛЮЧ

? Или трябва да огледате изложбената зала?
Обърни на страница 55.

МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

ГОРГОНАТА И РЕЗЕРВНИЯТ КЛЮЧ

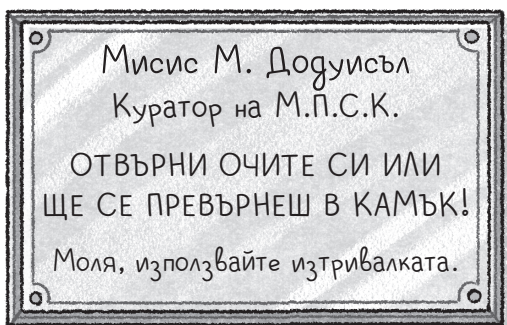

Вървиш след Клаус по тъмното стълбище. Всички прозорци са с дървени решетки. Единствената светлина идва от малките бръмчащи същества, уловени в големи антични буркани. Разглеждаш ги, докато минавате. Съществата са с размерите на мухи, но са в човешка форма и крилцата им пърхат толкова бързо, че стават невидими. Така те очароват, че за момент забравяш къде си, докато не усещаш косматата ръка на Клаус на рамото си.

– Фокусирай се – прошепва той. – Главен инспектор Дарка е на долния етаж. Ако разбере, че се промъкваме така, няма просто да ни изхвърли. Най-вероятно ще ни арестува. С него поддържаме добри отношения, но не мисля, че

някога ще ми прости, че напуснах НПС. Почти всеки път, когато разговаряме, ме моли да се върна. Сега, когато вече работя на частно, нищо няма да го спре да затвори и двама ни.

Стигате до края на стълбите и тръгвате по криволичещ коридор. Той ви отвежда до врата, на която виси следната табела:

Клаус прошепва:

– Срещал съм се с Додуисъл и преди, но отдавна. Зрението ѝ е много лошо, затова се надявам, че няма да ме разпознае. Така би било по-лесно. Много е възможно главен инспектор Дарка да я е инструктирал да не говори с никого за кражбата.

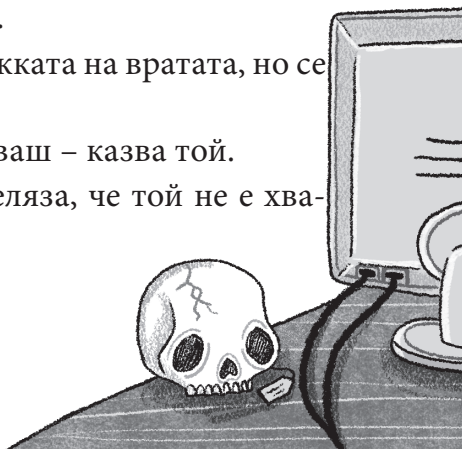
Клаус чука на вратата.

– Влез – чува се отвътре.

Клаус слага ръка на дръжката на вратата, но се спира, преди да отвори.

– Изглежда се притесняваш – казва той.

Прав е. Ти току-що забеляза, че той не е хва-

нал обикновена дръжка, а нещо, което прилича на каменна ръка, закачена за вратата.

– Не се тревожи – казва Клаус. – Додуисъл от години не е превръщала никого в камък.

Опитва се да звучи успокояващо, но ти не спиращ да мислиш за ръката и за това на кого ли е принадлежала преди.

– Е? Влезте, моля – раздражено се обажда куратор Додуисъл.

Следваш Клаус с известно безпокойство и се озоваваш в мрачна стая. Лавиците наоколо са пълни със стари книги, странни статуи и редки артефакти. Тежките завеси са спуснати. Кураторката седи зад бюрото си. Не е чудовище с коса от змии, както си я представяше. Тя носи шарена жилетка и вълнена шапка. Плете.

– Здравейте, идвате да оправите компютъра ми, нали? – Тя присвива очи, скрити зад очила с дебели стъкла. – Цял ден примигва.

Клаус те поглежда и ти намигва.

– Да, точно ние сме.

– О, хубаво. Не иска да принтира... Нито ми позволява да пиша каквото и да е... Даже не се включва, като се замисля. А аз трябва да прегледам сметките на музея. Това затваряне не е добре за бизнеса, изобщо не е добре. – Тя поклаща глава. Клаус се впуска в ролята на компютърен експерт и заговаря с носов глас:

– Веднага ще съживим компютъра ви, мадам. Само ако мога да погледна...

– Разбира се. – Куратор Додуисъл се изправя и се плъзва през стаята. Настанява се заедно с плетивото си в един люлеещ се стол. Чудиш се защо ѝ е било нужно да избира толкова различни цветове за работата си и какво ли точно плете.

Клаус се свива зад бюрото ѝ и се прави, че работи с компютъра, но ти виждаш, че търси улики из бюрото. Ти правиш същото, но не забравяш, че куратор Додуисъл ви наблюдава. Тя непрестанно вдига поглед от плетката си, за да ви наглежда. Няма как да не забележиш, че шапката ѝ непрестанно се движи, мести се и понякога изпуска някое случайно съскане.

– Защо сте двама? – пита тя.

– Това тук е чиракът ми – отговаря Клаус.

– Ясно. Не ме разбирайте погрешно. Трябва да внимавам, така да знаете. Снощи беше откраднат ценен експонат.